தமிழில் கூட்டுப்பெயராக்கம்

(compound noun formation in Tamil)

இராசேந்திரன் சங்கரவேலாயுதன்
அமிர்தா விஷ்வவிதயபீடம்
கோயம்புத்தூர்

1. முன்னுரை

கூட்டுப்பெயராக்கம் பற்றிக் கூறும் போது தமிழில் மரபிலக்கணத்தார் இவற்றை எவ்வாறு அணுகுகின்றனர் என்பது பற்றி விரிவாகக் காண்பது முக்கியமானதாகும். கூட்டுப்பெயராக்கக் கோட்பாடு பற்றி ஒரு தீர்மானத்திற்கு வருவதற்கு இது ஏதுவாக அமையும். விஜயவேணுகோபால் தம் நூலின் பின்னிணைப்பு அட்டணையில் (Vijayavenugopal, 1979: 21 – 237) தொகை பற்றிய மரபிலக்கணங்கணத்தாரின் அணுகுமுறைகளைக் குறித்து விரிவாகப் பேசுகிறார்.

2. தொல்காப்பியரின் அணுகுமுறை

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில் எச்சவியலில் ஆறு வகையான தொகைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இத்தொகைகளை (சில விதிவிலக்கானவற்றைத் தவிர்த்து) நாம் எடுத்துக்கொண்ட கோட்பாட்டு அடிப்படையிலான கலைச்சொல்லின்படி 'கூட்டுகள்' என அழைக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது. அவர் ஆறு வகையான தொகைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார். அவையாவன (1) வேற்றுமைத்தொகை, (2) உவமைத்தொகை, (3) வினையின் தொகை, (4) பண்பின்தொகை, (5) உம்மைத்தொகை, (6) அன்மொழித்தொகை என்பன (சூத்திரம் 406). இவை ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய தொல்காப்பியர் கருத்துகளைப் பார்ப்போம்.

2.1. வேற்றுமைத்தொகை

சூத்திரம் 407 – இலிருந்து தொகைகளைப் பற்றி தொல்காப்பியர் ஒவ்வொன்றாகக் கூறுகிறார். அவர் வேற்றுமைத்தொகை என்பதை '..... வேற்றுமைத்தொகையே வேற்றுமை இயல்' (சூத்திரம் 407) என்கிறார். அவர் கருத்துப்படி வேற்றுமைத் தொகைக்கு அடிப்படை வேற்றுமைத் தொடர் என்பதாகும். அவர் இவ்வேற்றுமைத் தொடர்களை அறு வகைப்படுத்துகிறார். அவையாவன: (1) இரண்டாம் வேற்றுமையுறுபு (ஐ) தொக்க வரும் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை (எ.கா. *நீர் சிந்தினன்* < *நீரைச்சிந்தினன்),* மூன்றாம் வேற்றுமையுறுபு (ஒடு என்பன) தொக்க வரும் மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை (எ.கா. *தாய் முவர்* <*தாயொடு முவர்),* நான்காம் வேற்றுமை உருபு (-உக்கு) தொக்க வரும் நான்காம் வேற்றுமைத்

தொகை (எ.கா. *கரும்பு வேலி < கரும்புக்கு வேலி),* (4) ஐந்தாம் வேற்றுமையுறுபு (-இன் என்பன*) தொக்க வரும் ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை (எ.கா. கருவூர்க்கிழங்கு <கருவூரின் கிழங்கு*), (5) ஆறாம் வேற்றுமையுறுபு (*அது* என்பன) தொக்க வரும் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை (எ.கா. *முருகன் புகழ் < முருகனது புகழ்*), (6) ஏழாம் வேற்றுமையுறுபு (கண் என்பன) தொக்க வரும் ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை (எ.கா. *மன்றப் பெண்ணை < மன்றின்கண் பெண்ணை).*

2.2. உவமைத்தொகை

'உவமத்தொகையே உவம இயல்' (சூத்திரம் 408) என உவமைத்தொகை பற்றித் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். அவர் கருத்துப்படி உவமை உருபு வரத்தக்க விதத்தில் விரிந்து பொருள்படத்தக்க உவமைத்தொடர் தான் உவமைத் தொகைக்கு அடிப்படையாகும். (எ.கா. *மழை வண்கை <மழை அன்ன வண்கை, மலர்முகம் <மலர்போல முகம்).*

2.3. வினைத்தொகை

'வினையின் தொகுதி காலத்தியலும்' என்று வினைத்தொகை பற்றி தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இவர் கருத்துப்படி வினைத்தொடர் காலம் விரியப் பொருள் தரும். (எ.கா. *புணர் பொழுது <புணர்ந்த பொழுது/ புணர்கின்ற பொழுது/ புணரும் பொழுது).*

2.4.பண்புத்தொகை

தொல்காப்பியர் பண்புத்தொகை குறித்து பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையினென்
றன்ன பிறவும் அதன்குணம் நுதலி
இன்ன திதுவென உருஉம் இயற்கை
என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே'

இவர் கருத்துப்படி விஷேடிக்கப்படும் சொல்லும் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை இவை போன்ற பிற பண்புகளின் அடிப்படையிலான இதன் விஷேடணமும் பண்புருபு தொக்க வருவது பண்புத் தொகையாகும். இதன்படி 'கருமையான குதிரை எனப்பொருள் கொள்ளத்தக்கக் *கருங்குதிரை* வண்ணப் பண்புத்தொகைக்கும் 'வட்டமான பலகை' எனப்பொருள் தரும் வட்டப்பலகை என்பதை வடிவப் பண்புத்தொகைக்கும் 'குறுகலான கோல்' எனப் பொருள்படும் குறுங்கோல் என்பதை அளவுப் பண்புத்தொகைக்கும், 'தித்திப்பான கரும்பு' எனப் பொருள் தரும் *தீங்கரும்பு* என்பதைச் சுவைப் பண்புத் தொகைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கூறலாம்.

2.5.உம்மைத்தொகை

உம்மைத்தொகைப் பற்றி தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

இருபெயர் பலபெயர் அளவின் பெயரே

எண்ணியர் பெயரே நிறைபெயர்க் கிளவி

எண்ணின் பெயரே டவ்வறு கிளவியும்

கண்ணிய நிலைத்தே யும்மைத் தொகையே'

இவர் கருத்துப்படி இருபெயர், பல்பெயர், அளவுப்பெயர், எண்ணியர் பெயர், நிறைபெயர், எண்ணின் பெயர் என்பன உம் தொக நிற்பது உம்மைத் தொகையாகும். 'உவ்வாவும் பதினான்கும்' என விரிவும் உவாப்பதினான்கு இருபெயர் உம்மைத்தொகைக்கும், புலியும் வில்லும் கெண்டையும்' என விரியும் *புலவிற்கெண்டை* என்பது பல்பெயர் உம்மைத்தொகைக்கும், 'தூணியும் பதக்கும்' என விரியும் தூணிப்பதக்கு என்பது அளவின் பெயர் உம்மைத்தொக்கும், 'பதின்மரும் ஐவரும்' என விரியும் *பதினைவர்* என்பது எண்ணியர் பெயர் உம்மைத்தொகைக்கும், 'தொடியும் அரையும்' என விரியும் தொடியரை என்பது நிறைபெயர் உம்மைத்தொகைக்கும், 'பத்தும் ஒன்றும்' என விரியும் *பதினொன்று* என்பது எண்ணின் பெயர் உம்மைத்தொகைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

2.6. அன்மொழித்தொகை

தொல்காப்பியர் அன்மொழித்தொகை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பண்புத்தொகை வருஉங் கிளவி யானும்

உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்

வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்

ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே.

இதன்படி பண்புத்தொகை வரும் சொல்லிலும் உம்மைத் தொக்க பெயரிடத்தும் வேற்றுமை தொக்க பெயரிடத்தும் இறுதிச் சொல்லிடத்தும் நின்று அன்மொழித்தொகை வரும்.

எடுத்துக்காட்டாக, 'வெண்மையான ஆடை' எனப் பொருள்படும் பண்புத்தொகையான *வெள்ளாடை* 'வெண்மையான ஆடையுடுத்திய பெண்' என்ற பிறிதொரு பொருளை உணர்த்தவல்லதானால் அது பண்புத்தொகைக் கண்வரும் அன்மொழித்தொகையாகும்: 'தகரமும் ஞாழலும்' எனப் பொருள்படும் *தகர ஞாழல்* என்ற உம்மைத் தொகை 'தகரமும் ஞாழலும் உடையாள்' என்ற பிறிதொரு பொருளை உணர்த்தவல்லதாதால் அது உம்மைத்தொகைக்கண் வரும் அன்மொழித்தொகையாகும். 'பொன்னாலான தாலி' எனப் பொருள்படும் *பொற்றாலி* என்ற வேற்றுமைத்தொகைப் 'பொன்னால் ஆன தாலி அணிந்தவள்' என்ற பிறிதொரு பொருளை உணர்த்தவல்லதானால் அது வேற்றுமைத் தொகைக் கண் வரும்

அன்மொழித்தொகையாகும். தொல்காப்பியர் இங்கு வினைத்தொகைக் கண் வரும் அன்மொழித்தொகையைப் பற்றியும் உவமைத்தொகைக் கண் வரும் அன்மொழித்தொகையைப் பற்றியும் பேசவில்லை எனக் குறிப்பிட வேண்டியதாகிறது.

2.7. தொகைச் சொற்களில் பொருள் சிறக்குமிடம்

தொகைச் சொற்களில் பொருள் சிறக்குமிடங்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இருமொழி மேலும் ஒருங்குடன் நிலையலும்
அம்மொழி நிலையா தன்மொழி நிலையலும்
அந்நான் கென்ப பொருள்நிலை மரபே.

தொகைச் சொற்களின் பொருள் (வலமிருந்து பார்க்கையில்) முன்வரும் சொல்லினின்று பெறப்படவோ பின்வரும் சொல்லினின்று பெறப்படவோ இரண்டினின்றும் பெறப்படவோ இரண்டினுமின்றி பிறிதொரு சொல்லினின்று பெறப்படவோ செய்யலாம் என்ற நால்வகைத் தொகைப் பொருள்களைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக *வேங்கைப்பூ* என்பதன் பொருள் முதற்சொல்லாகிய பூவினின்று பெறப்படும். *பெண்ணணங்கு* என்பதன் பொருள் 'அணங்கு போலும் பெண்' என பின்வரும் *பெண்* என்ற சொல்லினின்று பெறப்படும்; உவாப் பதினான்கு, *புலிவிற்கெண்டை* போன்ற உம்மைத் தொகைகளின் பொருள் முன்வரும சொற்களின்றும் பெறப்படும். *வெள்ளாடை, தகரஞாழல், பொற்றொடி* போன்ற அன்மொழித்தொகைகளின் பொருள் முன்பின் என அமையும் சொற்களிலிருந்தல்லாது பிறவற்றாற் பெறப்படும்.

2.8.தொகைச் சொற்கள் ஒரு சொல் தன்மைய

சூத்திரம் 414 –இல் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'எல்லாத் தொகையும் ஒருசொல் நடைய'

இதன்படி தொகைச் சொற்கள் எல்லாம் ஒரு சொல்லாய் நிற்கும் என பொருள் கொள்ளலாம். இது மிக முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டிய சூத்திரமாகும். இதன் அடிப்படையிலான வாத விளக்கங்களைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

3.தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களின் பார்வை

தொல்காப்பியத்தின் உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளையும் நாம் ஆய்ந்து பார்க்க வேண்டியதிருக்கிறது.

3.1.இளம்பூரணர் பார்வை

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களில் நமக்கு முதலாவதாக அறிமுகமாகிறவர் இளம்பூரணராவர். இவர் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். அதாவது தொல்காப்பிய சூத்திரங்களின் உரை கிட்டத்தட்ட 15 நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இவரால் நமக்குக் கிடைக்கப் பெறுகின்றது. எனவே இவரால் பல இடங்களில் சரியான விளக்கம் தர இயலாமல் இருப்பது இயற்கையே. தொகை பற்றிய இவரது பார்வையை இரண்டு பெரிய தலைப்புகளில் காணலாம். (1) தொகைகளின் உருவாக்கம், (2) தொகைகளின் பொருள்படுத்தம்.

3.1.1. தொகைகளின் உருவாக்கம்

இளம்பூரணர் தொகைகளை மூவகைச் சேர்ந்து வருகையின் ஒரு வகையாகக் கொள்கிறார். இவர் ஏதேனும் இரு சொற்கள் சேர்ந்து வருகையில் அவை தொகையாகவோ உம்மைத்தொடராகவோ செயப்படுபொருள் பயனிலை உறவிலோ வரும் என்கிறார் (பார்க்க: இளம்பூரணரின் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 1- இன் விளக்கம்)

தமிழில் பெரும்பாலும் தொகைகள் பெயரையும் சேர்க்கையிலோ பெயரையும் வினையையும் சேர்க்கையிலோ உருவாகிறது. எடுத்துக்காட்டாக *நிலம் கண்டான்* என்பது பெயரும் வினையும் சேர்ந்த தொகை. ஆனால் சேனாவரையர் இதைத் தொகையாகக் கொள்வதில்லை. பிறர் இதை எழுவாய்ப் பயனிலைத் தொடராக அதேசமயம் வேற்றுமை மறைந்திருக்கிற தொகையாகக் கொள்வர்.

இளம்பூரணர் கருத்துப்படி சில வினைகள், பெயர் இவற்றின் இணைப்பைத் தொகையாகக் கொள்ளலாம் (தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 68 – இன் உரை). இவருடைய தீர்மானம் வினைத்தொகை பற்றிய இவரின் பார்வையைப் பொறுத்து அமைகிறது; இவர் கருத்துப்படி வினைத்தொகையில் பெயரெச்சம் உள்ளது. சேனாவரையாப் கருத்துப்படி வினைத்தொகை என்பது வினைவேர், பெயர் இவற்றின் இணைப்பாகும் ; வினைவேர் ஏவல் வினை நோக்கைக் காட்டாதபோது வினைப்பெயராகும் ; ஆனால் தொகையின் வலியால் தொகை காலத்தைக் காட்டும். இவர் பார்வையில் வினைப் பெயர் + பெயர் இவற்றின் இணைப்பு மட்டும் தான் உண்டு; பெயரெச்சமில்லை. வேறு தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான நச்சினாக்கினியர் கருத்துப்படி பெயரெச்சமிருக்கிறது, ஆனால் பெயரெச்சப் பொருளிருந்தாலும் பெயரெச்ச வடிவு இல்லை.

இளம்பூரணர் தொகைகளுக்கும் அவற்றிற்கிணையான தொடர்களுக்குமுள்ள உறவைத் தெளிவாக அடையாளம் காண்கிறார். மட்டுமன்றி தொகைகள் சம்மந்தப்பட்ட தொடரிலிருந்து பெறப்பட்டவை என்றும் கொள்கிறார். எடுத்துக்காட்டாகக் *குதிரைத்தேர், குதிரையாற்*

பூட்டப்பட்ட தேர் என்பனவற்றுள் முதலாவது இரண்டாமதிலிருந்து ஆல் என்ற உருபும் *பூட்டப்பட்டது* என்ற உருபல்லாத ஒன்றும் முதலாவதிலிருந்து விவரிக்கப்பட்டு பெறப்பட்டது என்றும் கூறுகிறார் (தொல்காப்பிய சூத்திரம் 79- இன் விளக்கம்) மேலும் இளம்பூரணர் தன் தொல்காப்பிய சூத்திரம் 407 – இன் விளக்க உரையில் ஒரு சாரார் *நிலங்கடந்தான், தாய்முவர்* போன்ற வேற்றுமைத் தொகைகளில் வேற்றுமையுருபு புலப்படாது நிற்கிறது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார் என்று கூறுகிறார். இவர்கள் கருத்துப்படி வேற்றுமை உருபுகளின்றி பெயர்கள் இணைந்து தொகை வருகிறது; தொகை தகுந்த இலக்கண உறவை வெளிப்படுத்துகிறது. சிலர் இதை ஒத்துக்கொள்வதில்லை என்கிறார் இவர். ஆனால் அவர்களின் கருத்தை விளக்கவில்லை. சேனாவரையர் முதற்கூறிய கருத்தைக் கொண்டவர்.

3.1.2. தொகைகளின் பொருட்படுத்தம்

இளம்பூரணர் வேற்றுமைத் தொகைகளைப் பொறுத்தமட்டில் அவை வேற்றுமை உருபுகள் வருகையில் பெறும் பொருளைப் பெறுவதாகக் கூறுகிறார். தொகை உருவாகுகையில் வேற்றுமை உருபுகள் நீக்கப்படும் என்று கொள்கிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பிய சூத்திரம் 407 – இன் உரை).

உவமைத்தொகைகளின் பொருட்படுத்தம் பற்றிப் பேசுகையில் அவர் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் கேள்வியைக் கேட்கிறார். இவ்வகையான தொகைகளை விரிக்கையில் இவை உவமஉருபுகளை மட்டுமன்றி வேற்றுமை உருபுகளையும் வெளிப்படுததுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எடுத்துக்காட்டாகத் *துடிநாடு* என்பது 'துடியை ஒக்கும் நடு' என விரியும். இவ்வாறு விரிக்கையில் இதில் வேற்றுமை உருபு வெளிப்படுகிற காரணத்தால் இதை வேற்றுமைத் தொதை என்பதா அல்லது *ஒக்கும்* என்ற உவமவுருபு வெளிப்படுகிற காரணத்தால் இதை உவமைத்தொகை என்பதா என்ற சிக்கல் வருவதைக் குறிப்பிடுகிறார். வேற்றுமையுருபு, உவமையுருபு இரண்டும் மறைந்து தொகை வரப்பெற்றாலும், தொகைக்கு உவமைப்பொருளே சிறப்புடையதாதலின் இத்தொகையை உவமைத் தொகை என்பதே பொருத்தம் என்று ஒருசாரார் கருதுவர் என்று கூறுகிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பிய சூத்திரம் 408 –இன் உரை). *ஆன* போன்ற உவம உருபுகள் பலவிடங்களில் இரண்டாம் வேற்றுமை பெற்ற பெயருடன் சேர்ந்து வருவதில்லை. எனவே இவ்விடங்களில் உவமையுறவு இருக்கிறதேயன்றி வேற்றுமையுறவு இல்லை என்று சேனாவரையர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

ஆனால் நச்சினாக்கினியர் இத்தீர்மானத்திலிருந்த பெரிதும் மாறுபடுகிறார். உவமை இடைச்சொற்கள் யாவும் எச்சமாகச் செயல்படுவதால் செயப்படுபொருளின் பயனிலையாகச்

செயப்படுகின்றன. அவர் கருத்துப்படி வேற்றுமை உறவு இருக்கிறது; இருப்பினும் அதற்குப் பிறகு உவமை அல்லது இவ்வகையான தொகைகளை வேறு பிரிக்கும் உவமை உறவு உள்ளது.

வினைத்தொகை பற்றிய இளம்பூரணரின் கொள்கையை முன்னரே பார்த்தோம். இளம்பூரணர் இத்தொதை உருவாகும் போது வினையில் ஏற்படும் முழுமையற்ற நீக்கத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார். எடுத்துக்காட்டாகக் *கொல்யானை* என்ற தொகையில் (*கொல்லும்* என்ற மூல வினையிலிருந்து) *கொல்* நிறுத்தி வைக்கப்பெற்று *உம்* என்ற ஒட்டு நீக்கப்படுகின்றது என்கிறார்.

பண்புத்தொகை உருவாகுகையில் அடையாய் வரும் சொல்லின் (அதாவது தொகையின் முதல் அங்கத்தின்) ஒரு பாகம் நிறுத்தி வைக்கப் பெற்று மீதி பாகம் நீக்கப்பெறுகிறது என்று இளம்பூரணர் வாதாடுகிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பிய சூத்திரம் 410 – இன் உரை). 'கரியது குதிரை' என விரியும் *கருங்குதிரை* என்பதை எடுத்துக்காட்டாக கூறுகிறார். *கரியது குதிரை* என்பதிலிருந்த தொகை உருவாக்கப்படுகையில் அது என்ற ஒட்டு *கரியது* என்பதிலிருந்த நீக்கப்பெற்று, *கர்* (உம்) என்பது நிறுத்தி வைக்கப்பெறுகிறது. எனவே இது பண்புத்தொகை என அழைக்கப்பெறுகிறது என்கிறார்.

உம்மைத்தொகை பற்றிய இவரது கருத்து முக்கியமானதாகும். *கபிலன், பரணன்* என்ற இயற்பெயர்கள் உம்மைத்தொகையாக வரும்போது அது *கபிலபரணன்* என்று *–ன்* ஈறாக அமைய வருவதில்லை: ஏனென்றால் *-ன்* வருவதனால் சம்மந்தப்படட வினைமுற்றும் ஒருமை குறியீடான *–ன்* ஈறாக அமைய வரவேண்டியது வரும் ; எனவேதான் தொல்காப்பியர் இம்மாதிரியான உம்மைத் தொகைகள் பன்மை ஒட்டு ஈறாக அமைய வரும் (அதாவது *கபிலபரணர்* என்று வரும்) என்று விளக்குவதைக் குறிப்பிடுகிறார். இளம்பூரணர் பயனிலையாக்கம் தொகையின் இரண்டு உறுப்புகளையும் பொறுத்து அமையும் என்று சரியாக அனுமானித்துள்ளார்.

அன்மொழித்தொகை பற்றி பேசுகையில் இவர் இசையோட்ட அமைப்பொழுங்கைப் பற்றிப் பேசுகிறார். இந்த வகையான தொகைகளில் பொருள் (தலைப்புச் சொல்) அதன் உறுப்புகளில் கிடக்காமல் பிறிதோர் சொல்லில் கிடக்கின்ற காரணத்தால் தொகை படுத்தலோசையால் உச்சரிக்கப்பெறும்' என்கிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பிய சூத்திரம் 412 – இன் உரை). தொல்காப்பியர் வேற்றுமைத் தொகை, பண்புத்தொகை, உம்மைத்தொகை என்பனவற்றின் பின்னணியில் தான் அன்மொழித்தொகை வரும் என்கிறார். ஆனால் இளம்பூரண் பிறஇரு தொகையான உவமைத்தொதை, வினைத்தொதை என்பனபவற்றின் பின்னணியிலும் அன்மொழித்தொகை வரும் என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

3.2. சேனாவரையர் பார்வை

இளம்பூரணருக்கு அடுத்தபடியாக வைத்துக் கருதப்படும் சிறந்த உரையாசிரியர் சேனாவரையராவர். இவர் தர்க்கவியல் மாணவர். தமிழிலும் சமஸ்கிருத மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். இவருடைய உரையில் இவரது சமஸ்கிருத மொழி அறிவின் தாக்கத்தைக் காணலாம். பிற உரையாசிரியருடன் ஒப்பிடுகையில் இவர் தொகையின் கோட்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கம் பற்றியும் கூடுதலாக வாதங்கள் தருகிறார். பிற உரையாசிரியர்களான நச்சினாக்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் என்பார் இளம்பூரணரையோ சேனாவரையரையோ பின்பற்றுகிறார்கள். (எனவே ஒரே மாதிரியான விவாதங்களை முன்வைப்பதைத் தவிர்க்க தெய்வச்சிலையார் மற்றும் கல்லாடர் உரைகள் பற்றி இங்கு பேசப்படவில்லை; சில விவாத காரணங்களுக்காக நச்சினாக்கினியர் பற்றி சிறிது பேசப்படும்). சேனாவரையர் பார்வையில் தொகைகள் ஒட்டுகளின் (உருபுகளின்) நீக்கத்தர்ல் உருவானவையல்ல.

சேனாவரையர் தொகை பற்றிய இருவகையான கோட்பாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டு குழுக்களாக இலக்கணவியலார்கள் உள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஒரு குழுவைச் சார்ந்தவர் தொகைகள் வேற்றுமை ஒட்டுகள், உவமை இடைச்சொற்கள, *-உம்* என்ற பின்குறைச்சொல், வினைமுற்றின் ஒட்டு, பண்புப்பெயரில் வரும் ஒட்டு இவற்றின் நீக்கத்தால் ஆக்கப்பெற்றவை என்று கூறுகின்றனர்; பிற குழுவைச் சார்ந்தவர் இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட சொற்கள் இடைவெளியோ விட்டிசையோ இன்றி இணைந்து பின்னிப்பிணைந்த ஒரு அலகாகப் பொருத்தமான பொருளை உணர்த்துதாகக் கூறுகின்றனர். சேனாவரையர் பின்னால் கூறப்பட்ட குழுவின் பார்வையை ஏற்றுக்கொள்கிறார். *வேழக்கரும்பு, கேழர்பன்றி* என்ற எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒட்டுகள் நீக்கப்படவில்லை என்றாலும் அவை தொகைகாய்ச் செயலாற்றுகின்றன என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர் தொல்காப்பியரும் இதே கருத்தைத்தான் கொண்டிருப்பதாய் வாதாடுகிறார். தொகையாக வரும் சொற்கள் ஒரு சொல்லாகச் செயலாற்றுவதாகக் கூறுகிறார். இருப்பினும் சொற்களின் சேர்க்கையாலான தொடர்களும் ஒரு இலக்கண அலகாகச் செயலாற்றலாம் என்றும் கூறுகிறார். எனவே தான் இவர் ஒரு தொகையாக வரும் சொற்களுக்கிடையே விட்டிசை இருக்கவேண்டியதைக் கூடுதலான பண்புக்கூறாக வற்புறுத்துகிறார். (தொல்காப்பியர் சூத்திரம் 420-இல் 'எல்லாத்தொகையும் ஒருசொல் நடைய' என்று குறிப்பிடுவது இங்கு நினைவுகூறத்தக்கது).

கேளர்பன்றி போன்ற இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைகளில் ஒருசொல்லும் நீக்கப்பெறவில்லை என்று குறிப்பிட்டுத் தொகையாக்கத்தில் ஒட்டுகள் போன்றவை நீக்கம் பெறுவதாகக் கூறுவது ஒப்புக்கொள்ள இயலாது என்று வாதாடுகிறார் ; மாறாகத் தொகைகளின் உறுப்புகளே வேற்றுமை ஒட்டுகள் போன்றவற்றின் பொருளைத் தருவதாகக் கூறுகிறார். (பார்க்க: தொல்காப்பியர் சூத்திரம் 412-இன் உரை). சேனாவரையர் பொருண்மைநிலை மாற்றம் அடைந்து ஒருவகைப் பறவையைக் குறிக்கும் *செம்போட்டு* போன்ற தொகைகளைத்தான் உண்மையான தொகைகளாக (அதாவது கூட்டுகளாக) ஒத்துக்கொள்வதாய் தெரிகிறது இங்கு *செம்* என்பது வரையறை செய்யும் அடையாகப் பயன்படாது விஷேடணை செய்யும் அடையாகப் பயன்படுகிறது. *செம்போட்டு* என்பது ஒரு கூட்டாகச் சிவந்த நிறப் பறவையைக் குறிப்பிடாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தைச் சார்ந்த பறவையைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு இது ஒரு வகையான மரபுப்பொருளாக மாறியுள்ளது.

3.3. நச்சினாக்கினியரின் பார்வை

சேனாவரையருக்குப் பின்வரும் நச்சினாக்கினியர் சேனாவரையரின் ஆட்சேபணைகளுக்கு விடையளிக்கத்தக்க விதத்தில் எதிரிடையான கோட்பாட்டைச் சீர்படுத்தியுள்ளார். இவர் எல்லாத் தொகைகளிலும் ஒன்றோ அதற்கு மேற்பட்ட ஒட்டுகள், பின்குறைச் சொற்கள், சொற்கள் ஆகியன குன்றி (நீக்கம் பெற்று) வரலாம் என்று கொள்கிறார். வேற்றுமை உருபுகள், பின்குறைச் சொல்லாகிய *–உம்* மற்றும் வினைத்தொகை மற்றும் பண்புத்தொகையில் விரியும் ஒட்டுகள், அன்மொழித்தொகையில் விரியும் சொற்கள் என்பன தொகைகளில் நீங்கி அல்லது மறைந்து வரும் என்று இருவரும் ஒத்த கருத்தைக் கொள்கின்றனர். இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையில் (எ.கா *சாரைப்பாம்பு)* ஒரு உருபனோ சொல்லனோ நீக்கம் பெறவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார். இங்குகூட இம்மாதிரியான தொகைகளின் இரு சொற்களுகிடையே *ஆகிய* என்ற உருபு இச்சொற்கள் இரண்டும் வரையறுப்பான் வரையறை செய்யப்படுவான் (Determiner – detrmined) என்ற தொடர்பைக் காட்ட வரும் என்று நச்சினாக்கினியர் குறிப்பிடுகிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பிய சூத்திரம் 412 –இன் உலை). தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 412 –இல் வரும் தொக என்பதைச் சேனாவரையர் 'தொகையாகவரும்' என்று பொருள் கொள்கிறார். ஆனால் பிறர் இதை 'உருபனோ சொல்லோ நீங்கும் போது' எனப்பொரள் கொள்கின்றனர். நச்சினாக்கினியர் *வட்டப்பாறை* என்ற எடுத்துக்காட்டில் *வட்டம்* என்பதன் ஈற்றில் வரும் *-ம்* என்ற எழுத்து நீங்க *வட்டம்>வட்ட* என மாறும் என்று குறிப்பிடுகிறார். இவர் இந்தப் புணர்ச்சி அடிப்படையிலான கெடுதலைக்கூட தொகையில் வரும் நீக்கமாகக் கொள்கிறார் என்பது புதுமையானதாகும் (பார்க்க: தொல்காப்பியச் சூத்திரம்

416 –இன் உரை). இவர் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ள நாம் தொகைகளில் பங்குபெறும் சொற்களை நன்றாகப் பின்னப்பட்ட அல்லது இணைக்கப்பட்ட இடைவெளியில்லாத சொற்களாகக் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது. இந்த எடுத்துக்காட்டில் கூட அவர் கொள்கைப்படி வரையறுப்பான் - வரையறை செய்யப்படுவான் உறவைக்காட்டும் *ஆகிய* என்பது சம்பந்தப்பட்ட சொற்களுக்கிடையிலிருந்த நீக்கப்பெற்றுள்ளதாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

3.4. தொகைகளின் பொருள் விளக்கம் குறித்த ஒட்டுமொத்தமான பார்வை

தொகைகளைப் பற்றிய மேற்சொன்ன கோட்பாடு தொகைகளின் பொருள் விளக்கம் குறித்தும் விளக்கம் தருகிறது. தொகைகள் ஒரு பெயர்ச்சொல் போல் செயல்படுகிறது. தொகையாக்கம் தமிழ் போன்ற ஒட்டு நிலை (Agglutinative) மொழிகளில் ஒரு உருபனியல் செயற்பாங்கு போல் நிகழ்வுறுகிறது. தொகைகளை ஆய்ந்தால் அவற்றையாக்கும் சொற்கள் ஒரு உறுப்பி (Constititute) ஆக இருந்த போதிலும் எப்பொழுதும் அண்மை உறுப்புகளாக (Immediate constituents) இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. தொல்காப்பியரின் 83 –ஆவது சூத்திரம் தொகைகள் எவ்வாறு பொருள் தருகின்றன என்பதை விளக்குவதாகக் கருதப்படுகிறது.

'வேற்றுமைப் பொருளை விரிக்குங் காலை
ஈற்றுநின் றியலுந் தொகைவயின் பிரிந்து
பல்லா றாளனகப் பொருள் புணந் திசைக்கும்
எல்லர்ச் சொல்லும் உரிய வென்ப' (சூத்திரம்83)

வேற்றுமைத்தொகையை விரித்துக் கூறுகையில் அன்மொழித்தொகையை வேண்டிய சொற்களைக் கொண்டு விரிக்குமாறு போல விரித்துக்கூற வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். எடுத்துக்காட்டாகத் *தாகுழல், பொற்றொடி* என்னும் அன்மொழித்தொகைகளைத் 'தாழ்குழலையுடையாள்', 'பொற்றொடியை அணிந்தாள்' என்று விரிப்பது போலவே *கருங்குழற்கன்னி, பொற்றொடி நங்கை* என்னும் வேற்றுமைத் தொகைகளைக் 'கருங்குழலையுடைய நங்கை', பொற்றொடியை அணிந்தம நங்கை' என்று விரித்துப் பொருள் காணல் வேண்டீடும் என்று இவர் கருதுவதாய் கொள்ளலாம். இவர் குறிப்பாக வேற்றுமைத் தொகைகளைப் பற்றிக் கூறினாலும் இது எல்லாத் தொகைகளுக்கும் பொருந்துவதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தற்கால இலக்கணவியலாரின் அக அமைப்பு (deep structure), புற அமைப்பு (Surface structure) என்ற கருத்தரு அடிப்படையில் கூறினால் பொருண்மையானது அக அமைப்பிலிருந்து பெறப்படுவதாய் இவர் கருதுவதாய் எடுத்தக் கொள்ள இடம் உண்டு. தொல்காப்பியர் தொகைகளின் பொருளை விரித்துணர ஒரு மாறாத (நிலையான) பொருண்மை வாய்ப்பாடு இல்லையென்று கருதுவதாய்த்

தெரிகிறது. ஒரு தொகையின் பொருண்மை அமைப்பில் அத்தொகையின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான செய்திகள் இருக்க வேண்டும் என்று இவர் குறிப்பிடுவதாய்த் தெரிகிறது. உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணரும் நச்சினாக்கினியரும் இக்கூடுதல் சொற்கள் (மற்றும் உருபுகள்) தொகையாக்கம் செய்யும் சொற்களுக்கு இடையிலோ கடையிலோ தரப்பட வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர்ட. அன்மொழித்தொகையில் இக்கூடுதல் சொற்கள் தொகையின் இறுதியில் இணைக்கப்பட வேண்டும் ; அதாவது தொகையாக்கச் சொற்களுக்கிடையில வரவேண்டும் ; வேற்றுமைத்தொகைளைப் பொறுத்தவரையில் தொடர்புள்ள வேற்றுமைத் தொடர்களாக விரிய வேண்டும்.வெள்ளை வாரணர்(1984)" . . .இச்சூத்திரத்திற்கு உரையாசிரியர் பலரும் கூறிய உரைகள் ஒன்றுக்கொன்று தம்முள் தொடர்பில்லாதன போற் காணப்பட்டாலும் அவர்கள் தம் உரையகத்துக் காட்டிய உதாரணங்களையும் விளக்கங்களையும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால், "வேற்றுமைத் தொகைச் சொற்களை விரித்துப் பொருள் கொள்ளுமிடத்து உருபேயன்றி அவ்வுருபினை முடித்தற்கு இன்றியமையாதனவாய்ப் பலவற்றானும் பொருள் தொடர்புடையனவாய் வந்து இயையும் எல்லாச் சொல்லும் விரித்தற்குரியன" என்பதே இவ்வுரைகளின் பொதுக்கருத்தாக அமைந்து வேற்றுமைத் தொகைகளின் உருபும் பொருளும் உடன்தொக்கத் தொகையின் இயல்பினை விளக்கி நிற்றல் காணலாம்" என்று விளக்குகிறார்.

சொற்கள் தொகைகளாக இணைக்கப் பெறுவதுடன் தொகைகளாகச் செயல்படும் சொற்களும் மீண்டும் தொகைகளாய் இணைக்கப்பெறுகின்றன எடுத்துக்காட்டாகப் *பவள வாய்பேர் அமர்க்கண் பொற்றொடி* என்பதில் வேற்றுமைத் தொகையினின்றும் அன்மொழித் தொகை பெறப்பட்டுத் தலைப்புச் சொல்லாக நிற்கிறது; *பவளவாய்* என்பது ஒரு உவமைத்தொகை; *பேர் அமர்க்கண்* என்பது *பேர்க்கண்* என்றும் *அமர்க்கண்* என்றும் பிரிக்கப் பெறலாம். முதலாவது ஒரு பண்புத்தொகை; இரண்டாவது வினைத்தொதாகை; *பவளவாய்* ஒரு அலகாகவும் *பேர் அமர்க்கண்* பிறிதொரு அலகாகவும் *பொற்றொடி* மூன்றாவது அலகாகவும் ஒரு உம்மைத்தொகைக் கூட்டை உருவாக்குகின்றன. இதைப் 'பவளவாயையும் பேர் அமர்க்கண்ணையும் பொற்றொடியையும் உடைய பெண்' என்று விரித்தால் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு *-ஐ- உம், -உம்* என்ற குறைச் சொல்லும் *உடைய* என்ற சொல்லுருபும் (பின்னுருபும்) குன்றி வருவது தெளிவுறும்.

சேனாவரையர் கருத்துப்படி ஒரு தொகையின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டித்தான் அத்தொகையில் இல்லாத மிகைச் சொற்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன, என்பதன்றி, இம்மிகைச் சொற்கள் முன்னரே தொகையில் வந்திருந்து பின்னர் நீக்கம் செய்யப்பெற்றன என்பதல்ல; இது தொகையாக்கத்தின் இயல்பின் (வலியின்) பாற்படும். (பார்க்க:

தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 416 – இன் உரை). உரையாசிரியர்கள் தொகையைத் தொகையின் வடிவ நிலை (தொகையாக்க நிலை), பொருண்மை நிலை (பொருள்கோள் நிலை) என்ற இரு நிலைகளில் காண்கின்றனர் என்பது தெளிவு. தொகை அடிப்படையில் தொகை வடிவினைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டித்தான் பொருண்மை நிலை தனியாக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது; இந்நிலை உண்மையில் முன்னரே உள்ளது என்பதல்ல. சேனாவரையரின் வாதம் இதுதான்.

பிற உரையாசிரியர்கள் ஒரு பொருண்மை நிலை உள்ளது என்றும் அது தொடர்நிலை என்றும் அதனின்றும் தொகைகன் நீக்காதாற் பெறப்படும் என்றும் கருத்துரை செய்கின்றனர். அவர்கள் இடமாற்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. நச்சினாக்கினியர் வினைத்தொகையைப் பற்றி பேசுகையில் அத்தொகையின் முதல் சொல்லாகிய வினைவேரானது எச்சப்பெயர் என்ற காரணத்தால் அதற்குப் பிறவிடங்களில் வருவதைப் போன்று எச்சஇயல்பு (வலு) இருக்கிறது என்கிறார் (பார்க்க: தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 415 – இன் உரை). *சாத்தான்கரியன்* என்பது *கரியன்சாத்தான்* என்று வரலாகும் ; *கரியன்சாத்தான்* என்பது *கரியசாத்தான்* என்பதைக் குறிப்பிட்டு நிற்கலாம். மரபிலக்கணங்கள் இத்தகைய இடமாற்றத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றனன. நச்சினாக்கினியரும் இவர் கருத்தைப் பங்கிடுவோரும் தொகை பற்றிய அவர்தம் விளக்கங்களில் இடமாற்றம் பற்றி பிரத்தேகமாகக் குறிப்பிடவில்லை. சேனாவரையர் தன்னுடைய நிலைமையை நியாயப்படுத்தத் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் 94-இல் உயர்திணைப் பெயரும் உறவுப்பெயரும் தொகையாக வந்து விரிகையில் வேற்றுமை ஒட்டான –*அது* இழப்புற – கு வருவதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"அதுவென் வேற்றுமை உயர்திணைத் தொகையின்
அதுவென் உருபுகெடக் குகரம் வருமே" (சூத்திரம்:94)

தொகையான சேத்தன்மகன் விரிகையில் கிழமை வேற்றுமை ஒட்டான –*அது* இழப்புற கு வருவது உருவக வழக்கு என்பது சேனாவரையரின் கருத்தாகும். இந்த நிலையில் கூட – அது சேனாவரையரின் கருத்தாகும். இந்த நிலையில் கூட –அது வழுவான காரணத்தால் கு –ஆல் இடப்பெயர்ச்சியுற வேண்டி அங்கு வரத்தேவையில்லை என்றார். விளக்கத்திற்கு வேண்டி – *அது* கருதிக் கொள்ளப்பட்டு பின்னர் -கு ஆல் இடப்பெயர்ச்சி செய்யப்படுகிறது. எனவே விளக்கநிலை தொகைநிலைக்கு முன்னதாக இருக்க இயலாது. சில தொகைகள் தொல்காப்பியரால் கூடக் குறிப்பிட்ட சொற்களால் பிரிக்க இயலாதவையாய் கருதப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக வினைத்தொகையில் முதல் சொல்லான வினைவேர்

அல்லது வினைப்பெயர் மூன்று காலங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். *கொல்யானை* என்பது 'கொல்லும் யானை அல்லது கொன்ற யானை' எனப் பொருள்படலாம் ; இது இப்படியென்றால் எவ்வாறு அவற்றைத் திட்டவட்டமாக இரண்டு சொற்களாகப் பிரிக்கலாம் என்பது ஐயத்திற்கிடமாகும். விளக்க நிலையில் தான் சொற்கள் திட்டவட்டமாக பிரிக்கப்படலாமேயன்றி அதற்கு முன்பல்ல என்பது சேனாவரையரால் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் பயன்படுத்திய *கெட* என்ற சொல்லின் வலுவை உணர்ந்து கொள்ள சேனாவரையர் தவறிவிட்டார் என நச்சினாக்கினரியர் குறிப்பிடுகிறார். அது என்ற வேற்றுமை ஒட்டை பொறுத்தவரையில், *சேத்தனது* என்ற தொடரில் 'கெடுதல்' என்பது முந்தைய நிலையைக் குறிப்பதாகும்.

கூட்டுகளை உள்வட்டக்கூட்டு, வெளிவட்டக்கூட்டு எனப் பிரிக்கலாம் என்று முன்னர் பார்த்தோம். அம்மொழித்தொகை வெளிவட்டக்கூட்டின் காணப்படும் உள்வட்டக்கூட்டானது பணிநிலை உள்வட்டக்கூட்டாகவோ(Subordinate construction) சமநிலை உள்வட்டக்கூட்டாகவோ (Co-ordinate construction) வரலாம். பணிநிலை உள்வட்டக்கூட்டு இருமைக்கூறுகளாகக் கூறப்படும் ; அதாவது இரண்டிரண்டாகக் கூறுபடும். ஆனால் சமநிலை உள்வட்டக்கூட்டு (இரண்டோ இரண்டிற்கு மேற்பட்ட) பல கூறுகளாகக் கூறுபடும். தொல்காப்கபியரின் பார்வையில் இந்த வேறுபாடு இருப்பது தெரிகிறது; உரையாசிரியர்கள் இதை உம்மைத்தொகை பற்றி விளக்குகையில் குறிப்பிடுகிறார்கள். பிற தொகைகளில் இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் வந்தாலும் அவைகள் இரண்டு அலகுகளாக, அதாவது அடையாகவும் தலைச்சொல்லாகவும் கூறுபடும். சமநிலை உள்வட்டக்கூட்டில் இரண்டிற்கும் மேற்பட்ட அலகுகள் இணையலாம். கூட்டாக்க நிலையில் முன்னர் வரும் சொற்களின் ஒருமை ஒட்டு இழப்புற இறுதியில் வரும் சொல்லில் ஒருமை ஒட்டு இழப்புற இறுதியில் வரும் சொல்லில் ஒருமை ஒட்டு பன்மை ஒட்டால் இடப்பெயர்ச்சி செய்யப்படும் (எ.கா. கபிலரும் *பரணரும்>கபிலபரணர்)*. இங்கு ஆரம்ப நிலையிலிருந்த ஒருமை ஒட்டுகள் கூட்டுநிலையில் இழப்புற்று பன்மைஒட்டு புதிதாய் ஏற்படுத்தப்படுகிறது.

மரபிலக்கணத்தார் தொகைகளைத் தொகைகளாய்க் காண்பதாய்த் தெரிகிறது. முதல் வகைத் தொகைகளைச் சமநிலை உள்வட்டக் கூட்டுகள் என்றும் இரண்டாம் வகைக் கூட்டுகளை மரபிலக்கணத்தார் நோக்கில் வேற்றுமைத் தொகைக்கூட்டு, வினைத்தொகைக் கூட்டு, பண்புத்தொகைக் கூட்டு, உவமைத்தொகை கூட்டு என்று வகைப்படுத்தலாம். மூன்றாம்

வகைத்தொகைகளை வெளிவட்டக்கூட்டுகள் என்று கூறலாம். அம்மொழித்தொகைக் கூட்டுகளை வெளிவட்டக்கூட்டுகளின் காணப்படும்.

4. நன்னூலின் அணுகுமுறை

நன்னூலின் ஆசிரியரான பவணந்தி நன்னூல் என்ற பிரசித்தி பெற்ற இலக்கணத்தைப் பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதினார். அவர் இளம்பூரணரின் தொல்காப்பிய உரையைப் பின்பற்றி இந்த இலக்கண நூலை எழுதியுள்ளதாய்த் தெரிகிறது. தொகை பற்றிய இவரது சூத்திரங்கள் சொல்லதிகாரத்தில் பொதுவியலில் கூறப்பட்டுள்ளது. (சூத்திரம் 316–இல் இருந்து 373 வரை)

சூத்திரம் 361-இல் இவர் தொகைகளைப் பற்றி விளக்கம் தருகிறார்.

"பெயரொடு பெயரும் வினையும் வேற்றுமை
முதலிய பொருளி வைற்றி னுருபிடை
எழிய விரண்டு முதலாத் தொடருந்தொகு
மொழிபோ டைப்பனதொகைநிலைத் தொடர்ச்சொல்"

'பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும், பெயர்ச்சொல்லோடு வினைச்சொல்லும் வேற்றுமை வினை பண்பெனப் பின்னர் வகுத்துக்கூறும் அறுவகைப் பொருள் புணர்ச்சிக் கண் அவற்றின் உருபுகள் இடையே தொக்கு நிற்ப இரண்டு முதலிய பல சொற்கள் தொடர்ந்து , ஒரு மொழி போல் நடப்பன தொகைநிலைத் தொடர்ச்சொற்கள்' என்பது பவணந்தியின் தொகை பற்றிய விளக்கமாகும். இவர் கருத்துப்படி ஒரு தொடரில் நிலைமொழியும் (முதலில் நிற்கும் சொல்) வருமொழியும் (வந்து சேரும் சொல்) சேர்கிறபோது, இரண்டுக்கும் இடையில் வேற்றுமை உருபுகளோ பண்பு, வினை, உவமை முதலியவற்றின் உருபுகளோ மறைந்து நிற்குமானால் அத்தொடர்களைத் தொகைநிலைத்தொடர் எனலாம் என்று அறிகிறோம். 'சொற்கள் தொடர்ந்து நிற்கும் சொற்றொடர்களின் சொற்களின் இடையில் வரும் 'உருபுகள்' நீக்கமுறும் போது தொகைப் பெறப்படுகன்றது என்று 'நீக்கம்' அடிப்படையிலான தொகையாக்கத்தை முன்வைக்குதம் இலக்கண ஆசிரியர் குழுவைச் சார்ந்தவராய் இவரும் இருக்கிறார்.

இவரும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி

'வேற்றுமை வினைபண் புபவமை யும்மை
அன்மொழி யெனவத் தொகையாறாகும்'

என்று ஆறு வகையான தொகைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

'இரண்டு முதலா விடையா றுருபும்

வெளிப்பட வில்லது வேற்றுமைத் தொகையே'

(சூத்திரம் 863)

என்றும்,

'காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை'

என்றும்,

'பன்மை விளக்கு மொழிதொக் கனவும்

'ஒருபொருட் கிருபெயர் எற்கவுங் குணத்தொகை'

என்றும்,

'உவம் வுருபில துவமத் தொகையே'

என்றும்,

'போல புரைய வொப்பவுறழ

மான கடுப்ப வியைய வேய்ப்ப

நேர நிகரவன்ன வின்ன

என்பவும் பிறவு முவமுத்துருமே'

எனவும்,

'எண்ணெடுத்தன் தன்முகத்தனீட்டல்

எனுநான் களவுள் உம்மில தத்தொகை'

எனவும்,

ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொக லன்மொழி,

எனவும் ஆய தொகைகளுக்கும் விளக்கம் தருகிறார்.

வேற்றுமையுருபுகள் வெளிபட வராத தொடர்கள் வேற்றுமைத்தொகை எனக் கூறும் இவர் இளம்பூரணரின் 'நீக்கக்கொள்கையை' ஆதரிக்கிறார். இவரது வினைத்தொகை பற்றிய விளக்கமும் 'காலமில்லாத பெயரெச்சம் வினைத்தொகை' என்று இளம்பூரணர், நச்சினாக்கினியர் கருத்தைப் பின்பற்றியே அமைகிறது. இதன்படி வினைத்தொகையில் காலம் காட்டும் ஓட்டும் பெயரெச்ச ஓட்டும் மறைந்து வரும் என்று கொள்ளவேண்டும். பவணந்தி இளம்பூரணரைப் பின்பற்றி பண்புத்தொகை இருவகைப்படும் என்கிறார்.

1. ஒருவகைப் பண்புத்தொகையில் பண்பை விளக்கும் 'மொழிதொக்க வரும்'
2. பிறிதொன்றில் இரண்டு யெர் வந்து ஒரு பொருளைத் தரும்

இதை மரபிலக்கணத்தார் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை என்பர். பவணந்தி இளம்பூரணரைப் போலவே உவமை உருபில்லாது வருவது உவமைத்தொகை என்று குறிப்பிட்டு

மேலும் மறைந்து வரும் உவம உருபுகளாகப் போல, புரைய, ஒப்ப, உறழ, மான, கடுப்ப, இயைய, வேய்ப்ப, நேர, நிகர, அன்ன, இன்ன போன்றவைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். *உம்* இல்லாது வரும் தொகை உம்மைத்தொகை என்று குறிப்பிடும் பவணந்தி எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் என்னும் நான்களவைபயின் போது –*உம்* வராது வருவது உம்மைத்தொகை என்பதை 'வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐவனைத் தொகை நிலைத்தொடர் மொழிகட்கும் புறத்த அவையல்லாத பிற மொழிகளாகிய உருபுகள் தொகுதல்' என்று விளக்குகிறார். தெமால்காப்பியர் மூன்று வகை அன்மொழித்தொகையைக் குறிப்பிடும்போது பவணந்தி இளம்பூரணரைப் பின்பற்றி ஐவகை அன்மொழித்தொகை பற்றிப் பேசுகிறார்.

4.1. தொகைப் பொருள் சிறப்பு

தொல்காப்பியரைப் போலவே இவரும் நான்கு இடங்களில் தொகைப் பொருள் சிறப்பதைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

'முன்மொழி பின்மொழி பன்மொழி பிறமொழி
எனுநான் கிடத்துஞ் சிறக்குந் தொகைப் பொருள்"

(சூத்திரம் 370)

4.2.தொகைகளில் உருபொனியல் மாற்றம்

இவர் இளம்பூரணரைத் தொடர்ந்து தொகைகளில் உருபொனியல் விதிகளைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

'வல்லொற்று வரினே யிடத்தொகையாகும்
மெல்லொற்று வரினே பெயர்த்தொகையாகும்'

(சூத்திரம் 371)

இக்கருத்துப்படி பெயர்கள் சேர்ந்து வரும்பொழுது இருவகையான மாற்றங்கள் விளையலாம்: ஒரு நேர்வில் வருமொழியின் முதலில் வரும் புறவுயிர்ப்பு அடைப்பொலி (Plosive) இரட்டி இடத்தொகையெனக் காட்டும். பிரிதொரு நேர்வில் இரட்டிப்பதற்கு பதில் நிலைமொழியின் ஈன்றில் வரும் மூக்கொலி வருமொழியின் புறவுயிர்ப்பு அடைப்பொலியைப் பொறுத்து உறுப்பொன்று மூக்கொலியாய் (Homarganic nasal) மாறும்.

எ.கா.

வடுக+கண்ணன்>வடுகக் கண்ணன்

'வடுகநாட்டைச் சார்ந்த கண்ணன்'

வடுகன்+கண்ணன>வடுகங்கண்ணன்

'வடுக இனத்தைச் சார்ந்த கண்ணன்'

4.3. தொகை நிலைத் தொடர்களின் பொருள் மயக்கம்

நன்னூலார் சூத்திரம் 373 -இல் தொகைநிலைத் தொடர்கள் பொருள் மயக்கமுறுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

'தொக்குழி மயங்குற விரண்டு முதலேழ்
எல்லைப் பொருளின் மயங்கு மென்ப'

'தொகைநிலைத் தொடர்கள் உருபு தொக்கு நின்றமையினால் பொருளின் மயங்கும்' என்கிறார் ஆசிரியர். எடுத்துக்காட்டாக, தெய்வ வணக்கம் என்பது 'தெய்வத்தை வணங்கும் வணக்கம்' என்றும் 'தெய்வத்திற்கு வணக்கம்' என்றும் விரிந்து பொருள்படலாம். தொல்காப்பியரும் வேற்றுமை மயங்கியலில் பொருள் மயங்கி வரும் கட்டுக்களைப் பற்றி கூறுகின்றார். இவ்வாறு பவணந்தி தொல்காப்பியரை இளம்பூரணாரின் பார்வையில் கண்டு இலக்கணம் கூறுகிறார்.

5. விஜயவேணுகோபால் பார்வையில் கூட்டுப்பெயராக்கம்

விஜயவேணுகோபால(Vijaya Venugobal,1979) 'Nominal Composition in Tamil' என்ற தமது நூலில் தமிழில் கூட்டுப்பெயராக்கம் பற்றி விரிவாக ஆய்கிறார். இவர் 1960 களில் நிலவிய ஆக்கமுறை மாற்றிலக்கணச் சட்டகம் அடிப்படையில் தமிழ்க் கூட்டுகளை ஆய்கிறார். இவருடைய கோட்பாட்டு உள்நோக்குகள் லீஸ்(Lees, 1960, 1970) போத்தா(Botha, 1968), ரெய்பெல்(Reibel,1963), பில்மோர்(Fillmore, 1968) ஆகியோரால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்கோட்பாட்டின்படி கூட்டுகள் எல்லாம் அகஅமைப்புகளிலிருந்து மாற்று விதிகளால் ஆக்கப்பட்ட புறஅமைப்புகளாகும்; சொற்கள் அடுத்து வருதால் உருவாகும் இணைப்பாக்க பெயர்ச்சொற்கள் என்பது சரியான விளக்கமல்ல. இதற்கு தகுந்த காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக கூட்டுகளை இணைப்பாக்கங்களாய் எடுத்துக்கொண்டால், அதாவது பெயர்+பெயர் அலகுகளாய் எடுத்துக்கொண்டால் *பெட்டி மரம்* போன்ற கூட்டுக்கள் உருவாகலாம்; இவை விட்டிசையில்லாது உச்சரித்தால் எந்த பொருளும் தராது; ஆனால் *மரப்பெட்டி* என்ற இணைப்பு, பொருள் அடிப்படையிலும் இலக்கண அடிப்படையிலும் சரியானதாகும். இது பின்வரும் கருத்துகளைக் காட்டுகிறது; இரண்டு பெயர்களை அடுத்தடுத்து வைப்பதால் அவை கூட்டாகி விடாது; அந்த இணைப்பு இலக்கண அடிப்படையில் சரியாக இருக்க வேண்டும்; அதாவது இந்த இணைப்பாக்கங்கள் முறையானதாக இருக்க வேண்டும். இயல்மொழி பேசுபவருக்குத்தான் இணைப்பு பெயர்களில் எது முறையில்லாதது என்பது தெரியும்.

இயல்மொழி பேசுபவரின் அறிதிறன; (Competence) இலக்கண விதிகளால்தான் முறைப்படுத்த இயலும் அல்லது வாய்ப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வர இயலும். இவ்விதிகள் கூட்குகளுக்கு இலக்கண அமைப்புகள் தரும். நல்லாக்க இணைப்புப்பெயர்கள் அல்லது இலக்கண வடிவுகளில் உள்ளடக்கிய கூட்டுகள் மற்றும் அவைகளுக்கிடையேயுள்ள தொடரியல் உறவுகள், இலக்கண அடிப்படையியல் உள்ளுறையும் வெளிப்பாட்டில் நிகழ்வதை பிரிதிபலிக்கும். புற அமைப்புகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் கூட்டுகளும் அவற்றில் வெளிப்படுத்தப்படும் சொற்களும் அவைகளுக்கிடையே உள்ள இலக்கண உறவுகளும் வெளிப்படையாக குறிப்பீடு செய்யப்படும் அக அமைப்புகளிலிருந்து மாற்றுவிதிகளால் ஆக்கப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக *காட்டு யானை* என்ற *கூட்டு யானை காட்டில் வாழ்கிறது* என்ற வாக்கியத்திலிருந்து ஆக்கப்பெறும். கூட்டில் வரும் உருப்புகளான யானைக்கும் காட்டுக்கும் இடையே உள்ள உறவு இதன் அகஅமைப்பாய் வரும் வாக்கியத்தில் காணப்பெறும் இவ்விரு சொற்களுக்கிடையே உள்ள உறவாகும் ; அதாவது பயனிலை–இடப்பொருள் உறவாகும். இம்மாதிரியான கூட்டகளைப் புற அமைப்புகளாய்க் கருத பலா பொருண்மை மற்றும் தொடரியல் காரணங்கள் உள்ளன. பொருண்மையைப் பொறுத்தவரையில் புறஅமைப்புகள் பொருள்கோளுக்குத் தேவையான தகுந்த உறவுகளைக் காட்டுவதில்லை என்று வாதிடலாம். *காட்டு யானை* என்ற அமைப்பாய் வரும் கூட்டு இதன் உறுப்புகளுக்குக்கிடையேயுள்ள தொடரியல் உறவை வெளிப்படையாகக் காட்டவில்லை. பொருண்மையியல் நிலையில் பொபருத்தமான பொருள்கோளுக்குத் தொடரியல் செய்தி தேவையானதாகும். அகஅமைப்புகளிலிருந்து கூட்டுகள் ஆக்கம் பெறாவிட்டால் புற அமைப்பிலும் அக அமைப்பிலும் காணப்பெறும் இலக்கண உறவுகள் கணிக்கப்பெறாது போய்விடும்.

இரண்டாவதாகப் பல கொள்கருத்துகளின் (Readings) அடிபபடையிலான மாற்றிலக்கண அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொண்டால் சில கூட்டுகளில் காணப்பெறும் பன்முனைப் பொருள்மயக்கத்தைத் தெரிவிக்க இயலும். இவ்வாறு வேறுபட்ட கொள்கருத்துகளிலிருந்து பொருள் மயக்கத்தைக் கண்டுகொண்டு அவற்றை இலக்கணப்படி விளக்குவது, மொழி பேசுபவர்களின் உருசார்ந்த பண்பாடு (Material culture) பற்றிய அறிவு போன்ற மொழியியலுக்குப் புறம்பான காரணிகளில் தேவையில்லாமல் புகலிடம் தேடுவதிலிருந்து தப்பலாம். எடுத்துக்காட்டாகத் *துணிப்பை* என்ற கூட்டை எடுத்துக்கொண்டால் அது 'துணியாலான பை' அல்லது 'துணிவைப்பதற்கான பை' என்று பொருள்பட்டு பொருள் மயக்கம் காட்டலாம். சரியான பொருளைத் தீர்மானிக்கப் பொருத்தமான அத அமைப்பைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டி

வரும். கூட்டுகளை எளிதாகப் பெயர்+பெயர் என்ற இணைப்பு வடிவங்களாகும் என்பது பொருள் மயக்கத்தைத் தெரிவிகாது; மட்டுமன்றி விளக்கத்திற்காக மொழியியலுக்குப் புறம்பான காரணிகளைச் சார்ந்திருக்க வேண்டி வரும். அவ்வாறல்லாமல், பொருத்தமான அக அமைப்பிலிருந்து ஒரு கூட்டை ஆக்குவதாயிருந்தால், அது பொருள் மயக்கத்தைத் தெரிவிப்பதோடு, மொழியியலுக்குப் புறம்பான காரணிகளைத் துணை ஆதாரமாகக் கொள்வதைத் தவிர்க்கச் செய்யும், மேலும் புற அமைப்புகள் மற்றும் அக அமைப்புகள் இவற்றின் அங்கங்களுக்கு இடையே காணப்படும் இவற்றின் அங்கங்களுக்கு இடையே காணப்படும் உண்மையானதும் சமமானதுமான உறவுகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வழியால் தனிப்பட்ட அமைப்புகளை மெய்யாகக் கொள்வகைத் தவிர்க்கலாம்.

தொடரியல் காரணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் மாற்றிலக்கணச் செயற்பாடுதான் *மரப்பெட்டி, பணப்பெட்டி* என்ற கூட்டுகளுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை விளக்கும். இந்த இரு கூட்டிலும் *பெட்டி* என்ற சொல் இரண்டாவது அங்கமாகவும் ஒரு பெயர்ச்சொல் முதல் அங்கமாகவும் இருந்தாலும், அவைகளுடைய தொடரியல் பண்புகள் பெரிதும் வேறுபட்டவனவாகும். எடுத்துக்காட்டாக, *மரப்பெட்டி* என்பதை மரத்தால் ஆன *பெட்டி* என்று பெயரெச்சத்தொடராக மாற்ற முடியும். ஆனால் *பணப்பெட்டி* என்பதைப் *பணத்தால் ஆன பெட்டி* என்று மாற்ற இயலாது. மாறாக *பணத்துக்குள்ள பெட்டி* என்று மாற்ற முடியும். ஆனால் *மரத்துக்குள்ள பெட்டி* என்று மாற்ற இயலாது. இது போலவே *பெட்டியில் பணத்தை வைத்தான்* என்பது இலக்கணத்தன்மையானது. *பெட்டியில் மரத்தை வைத்தான்* என்பது வழுவாகும். *மரப்பெட்டி* என்ற கூட்டு ஒருவன் *மரத்தால் பெட்டியைச் செய்தான்* என்ற மூல வாக்கியத்திலிருந்து ஆக்கப்பட்டதாகும் ; இங்கு மரத்திற்கும் பெட்டிக்கும் இடையேயுள்ள தொடரியல் உறவு 'கருவி-செயப்படுபொருள்' ஆகும். ஆனால் பணப்பெட்டி என்பது *ஒருவன் பணத்திற்காகப் பெட்டியைச் செய்தான்* என்ற மூல வாக்கியத்திலிருந்து ஆக்கப்பெற்றதாகும். பணத்திற்கும் பெட்டிக்கும் இடையேயுள்ள உறவு பொருட்டு-செயப்படுபொருள் உறவாகும். இந்த ஆழ்ந்த தொடரியல் உறவு பெயர்+பெயர் என்று கூட்டுச் சொற்களாய் வரும் புற அமைப்பு நிலையில் பிரதிபலிக்கவில்லை (வெளிப்படவில்லை). எனவே தான் மாற்றியலக்கண அணுகுமுறை விரும்பத்தக்கதாகும்.

6. முடிவுரை

கூட்டுக்களை உருவாக்கும் விதிகள் வாக்கியங்களையும் உருவாக்கும் விதிகள் என்ற காரணத்தால், அவைகள் ஒரு கூட்டின் உறுப்புகளுக்கு இடையேயுள்ள

உறவுகளை விளக்குவதோடு மட்டுமன்றி, ஆக்கப்பட்ட கூட்டுக்களை வாக்கியத்தின் பொருத்தமான இடத்தில் வைக்கவும் பயன்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, சமநிலைக்கட்டின் கூட்டான *கபிலபரணர்* என்பது பன்மைப் பெயர்; இது பனமை வரும் இடத்தில் தான் வரும்; இவ்வாறு விதிகள் கூட்டு வரும் தலைமை வாக்கியத்திற்கும் கூட்டு ஆக்கப்படும் வாக்கியத்திற்கும் பொருந்தும். இவ்வாறு ஆய்வின் விளக்க ஆற்றலை அதிகரிக்கப் பொதுவான விதியைக் கைக்கொள்ள இயலும்.

நோக்கீட்டு நூல்கள்

இராசேந்திரன், ச. 2004. தமிழில் சொல்லாக்கம். தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை (பதிப்பு 1973). சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - சேனாவரையர் உரை (பதிப்பு 1963). சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - தெய்வச்சிலையார் உரை (பதிப்பு 1974). சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

தொல்காப்பியம் -சொல்லதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை (பதிப்பு 1962). சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

நன்னூல் - காண்டிகையுரை (பதிப்பு 1972). சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

Vijayavenugopal, G. 1979. Nominal composition in Tami. Madurai: Madurai Kamaraj University.